

Sygn. akt IV Ka 277/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Ignaczak (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Radomsku del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim - Cezarego Zawadzkiego

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku

sprawy **S. P.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk, z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II K 1265/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego S. P. w ten sposób, że jako podstawę prawną grzywny orzeczonej w pkt. 9 zaskarżonego wyroku przyjmuje art. 33 § 2 kk i wskazuje, że grzywna ta orzeczona jest w związku ze skazaniem za czyn z pkt. IV aktu oskarżenia;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: IV Ka 277/14

UZASADNIENIE

S. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 16 sierpnia 2013 roku w T. pomógł D. C. ukryć szczegółowo wymienione w zarzucie przedmioty wartości 1548 zł. pochodzące z przestępstwa kradzieży z włamaniem (dokonanego w dniu z 15 na 16 sierpnia 2013 roku przez D. C.), tj. o czyn z art. 291 § 1 kk

II. w nieustalonym okresie do dnia 20 sierpnia 2013 roku w T. wytwarzał środki odurzające w postaci marihuany, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 14 lutego 2014 roku w sprawie II K 1265/13:

-.

- oskarżonego S. P. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów (z drobną zmianą opisu jednego z nich) i za to:
 1. za czyn z art. 291 § 1 kk na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 2. za czyn z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego S. P. warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat;
- na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora;
- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.;
- orzekł o dowodach rzeczowych;
- orzekł o kosztach sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator zarzucił wyrokowi:

- obrazę prawa karnego materialnego mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 71 § 1 kk i art. 33 § 2 kk poprzez błędne zastosowanie art. 71 § 1 kk, podczas gdy grzywna w tej sprawie powinna zostać orzeczona na podstawie art. 33 § 2 kk.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej rozstrzygnięcia o grzywnie art. 71 § 1 kk i wskazanie jako tej podstawy art. 33 § 2 kk, zaś w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator podtrzymywał swoją apelację.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżony S. P. pomagał D. C. ukryć przedmioty, o których wiedział, że dzień wcześniej tenże D. C. ukradł je dokonując włamania. Zatem logiczne i oczywiste jest, że S. P. – nawet jeżeli sam nie osiągnął żadnej korzyści – to działał w celu osiągnięcia korzyści (w postaci łupu z włamania) przez D. C..

Zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Co prawda w świetle obecnie obowiązującego art. 291 § 1 kk działanie w celu uzyskania korzyści majątkowej nie należy już do znamion przestępstwa, (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2000-09-13, II KKN 327/99, publ: Prokuratura i Prawo rok 2001, Nr 3, str. 8). Dlatego słusznie w opisie czynu przypisanego sprawcy nie zawarto

znamienia „działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Jednak nie jest to powód, aby orzekać w tej sprawie grzywnę za podstawie art. 71 § 1 kk. Dopuszczenie się czynu przez sprawcę w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osiągnięcia przez niego tej korzyści może, lecz nie musi stanowić znamienia czynu zabronionego. Konieczne jest ustalenie przez Sąd wystąpienia tych okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - II Wydział Karny z 2013-01-21, II AKa 413 /12, opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Jak na wstępie zaznaczono, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku logicznie wynika, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu art. 115 § 4 kk.

Wymierzenie grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk jest w świetle kodeksu karnego zawsze fakultatywne i może wystąpić w dwóch przypadkach: gdy sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (przez siebie lub przez kogoś innego) lub gdy taką korzyść osiągnął. Zaś orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk jest dopuszczalne, gdy jej wymierzenie na innej podstawie nie jest możliwe. Jeżeli więc Sąd orzekł karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub w sytuacji gdy sprawca przestępstwa taką bezprawną korzyść osiągnął, podstawą orzeczenia wobec niego grzywny może być nie art. 71 § 1 kk lecz art. 33 § 2 kk (vide postanowienie SN z dn. 17 maja 2000 r. I KZP 12/00). Jeżeli wśród przypisanych oskarżonemu przestępstw choćby jedno jest zagrożone grzywną lub można było za nie taką karę orzec na podstawie przepisu innego niż art. 71 § 1 kk, a wymierzoną karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności zawieszono tytułem próby, należy uznać, że nie są spełnione warunki do stosowania kary grzywny przewidzianej w art. 71 § 1 kk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - II Wydział Karny z 2012-12-28, II AKa 380/12, opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Z powyższego wynika, że Sąd Rejonowy orzekając w tej sprawie karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk naruszył prawo karne materialne w stopniu mającym wpływ na treść wyroku. Dlatego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o karze grzywny wskazał art. 33 § 2 kk precyzując, iż kara ta orzeczona jest za czyn z pkt IV aktu oskarżenia.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu karnemu materialnemu i nie uchybiający prawu karnemu procesowemu należało utrzymać w mocy.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, albowiem przemawiają za tym względy słuszności, gdyż to nie z jego winy musiało dojść do zmiany wyroku.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.